

Austatud lugeja!

Ajakirja toimetaja veerg peaks reeglina olema kirjutatud teemal, mis on hetkel aktuaalne. Kui tegemist on õigusteadusliku ajakirjaga, siis aktuaalsel juriidilisel teemal. Milline peaks aga olema see veerg siis, kui ajakirja artiklid ise on aktuaalseimad võimalikest? Teisiti vist ei saakski 2008. aasta alguses nimetada artikleid, mis käsitlevad tunnistaja kohtueelses menetluses antud ütluste avaldamist kohtuistungil ja töölepingu seaduse eelnõu. N-õ kuumemaid meediateemasid on hetkel raske leida. Neist esimene on teema, mis „müüb“ – nii nagu igasugune krimiuudis seda alati kipub tegema –, teine aga puudutab igat töötajat. Kui käesoleva numbriga teemadest nimetada ära veel diplomaatilise esinduse kaitse ja riigihankelepingute temaatikat, mis mõlemad pälvivad 2007. aastal palju meediatähelepanu, siis võib öelda, et ajakiri Juridica on saanud vaat et uue näo.

On see taotluslik? Ei ole. Loomulikult on väga oluline, et Juridica käsitleks ka neid juriidilisi teemasid, mis ühiskonnas laiemalt kõlapinda leiavad. Kus siis veel kui mitte õigusajakirjas peaksid leidma koha analüüsid, mis üht või teist juriidilist teemat põhjalikumalt käsitlevad, kui see uudisteväljaandes võimalik ja vajalik oleks. Ilma selliste analüüsideta jääb üldine arutelu vaid pinnavirvenduseks, mis kunagi põhjani ei jõua, ükskõik kui tormine see virvendus ka ei näiks. Ka ajaloo dokumenteerimise seisukohalt on aktuaalsed käsitlused olulised. Saja aasta pärast loetakse tänast Juridicat nii, nagu meie loeme praegu ajakirja „Õigus“ – harva loeme, kuid alati teadmiseks, et just loetav oli siis, 20. sajandi alguses oluline ja päevakajaline. Oleks ju tore tulevaste põlvete lugejate mitte eksitada.

Siiski ei tohi unustada, et päevakajaline pole alati oluline ja vastupidi – oluline ei ole alati päevakajaline. Meie järjest kollasemaks muutuv meedia on selle heaks tõestuseks. Juridica eesmärk on tuua lugejani oluline, ka siis, kui see ei ole parasjagu päevauudis. Ning olla seejuures põhjalik. Kuivõrd see meil õnnestub, jääb lugeja otsustada.

Üks käesoleva numbriga artikkel väärrib minu arvates esiletõstmist mitte ainult olulise teema poolest, vaid ka eesmärgipüstituselt – astuda välja õiguse kaitseks. See on Andreas Kanguri artikkel „Millal saab isiku kohtust väljaspool tehtud avaldus olla tõendiks kohtumenetluses?“. Ka õigus ise vajab vahel eestkõnelejat, enda advokaati, kui soovite. Seda eriti siis, kui õiguskaitseorganitest – politseist ja prokuratuurist – saavad õigust süüdistavad organid, nagu see kohati pärast uue kriminaalmenetluse seadustiku kehtestamist näib olevat juhtunud. Igasuguse kaotuse puhul on mängureeglite süüdistamine inimlik. Oh kuidas tahaks muuta reegleid nii, et edaspidi võidaksid vaid sina! Kuid iga laps teab, et olgu kiusatus kui suur, peavad reeglid olema ausad ja õiglased, sest enamasti pole mängima asudes teada, kas oled võitjate või kaotajate poolel. Kuidas aga just selliseid reegleid teha, on aegade algusest olnud Suur Küsimus. Sellele vastamine nõuab tarkust, kogemust ja õiglast meelt. Ja soovi – soovi vaadata oma minast ja tänasest päevast kaugemale.

Seega – ehkki käesoleva Juridica kaante vahele on õnnestunud koondada mitmedki päevakajalised teemad, ei ole tegu Juridica uue näoga. Vaieldamatult on toimetusel aga hea meel, et saame aastat just kuumade teemadega alustada. Eesti Vabariik tähistab sel aastal oma 90. sünnipäeva, Juridical ilmub sel aastal 150. number. Mingem siis sellele juubeliaastale uhkelt vastu.

Head lugemist!

Katrin Prükk